

нищо да чуе. Той внасяше въ спора възмутително при-
страстие, казвайки, че азъ съмъ билъ виновенъ, че съмъ
си служелъ съ краката като шопаръ съ опашката си, и
че всичко това се дължало на обстоятелството, че азъ
съмъ издишалъ.

Азъ съмъ издишалъ. . .

Почервенѣлъ отъ унижение, азъ решихъ незабавно
да дамъ най-блестяще опровержение на това лъжливо
твърдение и, като изпънахъ мускулитѣ на краката си,
чието напрежение разтегна тутакси бримкитѣ на вълне-
нитѣ ми кенарени чорапи, пустинахъ велосипеда си въ
движение.

Машината направи три обрата съ колелетата си,
Задъ мене:

— Много добре! Сполучливо! — каза невидимиятъ
Тристанъ Бернаръ.

После, докато той повтаряше още веднажъ: „Азъ
ви държа!“ прибавяйки: „Нѣма да паднете; то е невъз-
можно!“

— Да, — заявихъ азъ съ изкусно пристореното
унижение на човѣкъ, който се бои да не умре и който
чувствува да се развива у него все по-голъма геройска
дързостъ въ зависимостъ отъ възвръщането на надеж-
дата му, — да, мисля, че работата все пакъ ще тръгне.

И изобщо, Боже мой, работата вървѣше. Тя вър-
вѣше зле, но все пакъ вървѣше. Предното ми колело се
държеше малко нѣщо като пияно същество, което се
колебае по кой пжтъ да върви, извършвайки внезапни
кривуличения ту надѣсно, ту налѣво, които неизбѣжно
биха ме повалили долу отъ седлото, ако да не бѣще на-
стойническата ржка на Тристанъ Бернара. Съзнанието,
което имахъ за извършения вече напредъкъ, удесеторя-
ваше енергията ми, и самоувѣреността ми черпѣше все
по-нови сили въ пълната ми вече сигурность, че не съмъ
изложенъ занапредъ на никаква опасность.